

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο μαρκήσιος Γαστών ντέ Σατινιό, απαρηγόρητος για τόν θάνατο της πολυαγαπημένης του συζύγου, καταφεύγει στον προγονικό του πύργο του Σατινιό, όπου μένουν ο πατέρας του, ή μητριά του κι ή έτεροθαλής αδελφή του 'Ιουλίτς, ζητώντας στη μοναξιά και στην έρημιά νά γλυκάνη κάπως την πονεμένη του ψυχή. Σχεδόν συγχρόνως μ' αυτόν, φτάνει στον πύργο, ζητώντας όσουλ, κι ή νεαρά του εξαδέλφη Κλάρα Λαρμορέ, την όποια ό σύζυγός της εγκατέλειψε στις 'Ινδίες, όπου καταπατάλησε πρώτα όλη τη μεγάλη της περιουσία. Τόσο ό Γαστών, όσο κι ή Κλάρα, διηγούνται τόν πόνο τους και τις περιπέτειές τους στις επιστολές τους πού στέλνουν ό ένας ό' έναν πιστό του φίλο κι ή άλλη σε μιά άφοσιωμένη φίλη, χωρίς νά έχη συναντήσει μέχρι της στιγμής ό ένας τόν άλλον. 'Αν και μένουν στον ίδιο πύργο, ή Κλάρα δέν έχει δει ακόμα τόν εξαδέλφό της, πού ζει κατάκλειστος και μελαγχολικός.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Η Κλάρα Λαρμορέ πρὸς τὴν διδα Μάρθα Ντελιόμ, Παρίσι.

Συνέχεια.—"Όσο μ' αγαπάει ό θεός μου, τόσο ή σύζυγός του με άνταπαθεί. Με μισεί φαίνεται, γιατί είμαι συγγενής του από την πρώτη του σύζυγο... Τό μίσος της μάλιστα αυτό προσπαθεί νά τό μεταδώσει και στην κόρη της Λαίρα. 'Έτσι, ενώ ό θεός μου με δέχτηκε σαν μιá συγγενή του πού άτύχησε, αυτές με τά λόγια τους και με τούς τρόπους τους μου δίνουν νά καταλάβω καθαρά, ότι είμαι μιá φτωχή πού ζώ άπ' αυτούς... Ούτε την καταγωγή μου λαβαίνουν ίπ' όψει, ούτε τη συγγενεία μας... Σιχνά μου αναθέτουν εργασίες, πού μόνο μιá ισημέτρια θά μπορούσε νά τις κάνει...

Ό θεός μου δέν τά ξέρει όλ' αυτά, γιατί ή άρρώστεια του τόν κρατάει κερρωμένο στην πολυθρόνα και γι' αυτό ή σύζυγός του κάνει ό,τι θέλει.

Είνε έδώ κι' ό εξαδέλφός μου Γαστών, αλλά αυτόν δέν τόν είδα ακόμα καθόλου... Μένει κλεισμένος διαρκώς στα διαμερισμάτά του... Φαίνεται πώς είνε πολύ δυστυχής για τό θάνατο της συζύγου του... Τόν λυπόμαι μ' όλη μου την καρδιά...

Είνε όμως τάχα πού δυστυχισμένος από μένα;... Αυτός γνώρισε τούλάχιστον στόν έρωτα την ετυχία, ενώ έγώ;... 'Άλλ' άς μη μιλω καλύτερα γι' αυτά...

"Έχω ύποφέρει, ύποφέρο και άσφαλώς θά ύποφέρο ακόμα έδώ πού βρισκομαι τόσο, ώστε μου φαίνεται πώς δέν ύπάρχει στόν κόσμο άλλο πλάσμα δυστυχισμένο σαν κι' εμένα...

Γιατί νά μην πεθάνω έπειτ' από τόσα πού έπαθα;... Κόνας δέν ύπάρχει πειύ στόν κόσμο, πού νά μ' αγαπάη και νά με πονάη. 'Εκείνος, στόν όποιο χάρισα την καρδιά μου και την αγάτη μου, με πρόδωσε, με κατέστρεψε, μ' εγκατέλειψε... Τι σκοπό έχει ή ζωή μου; Σκέρτομα πολλές φορές την αυτοκτονία. Τό μόνο πού με συγκρατεί ακόμα στη ζωή, είνε ή πίστις μου πρὸς τό Θεό. Τι θά γίνω όμως όταν τη χάσω κι' αυτή;

Τελειώνω, αγαπητή μου Μάρθα, τό γράμμα, γιατί δέν μπορώ

πειά νά γράψω... Τά μάτια μου θολώνουν κάθε τόσο άπ' τά δάκρυα.

Θά σου γράψω όμως πολύ γρήγορα.

Διαβίβασε τά σέβη μου στην μητέρα σου και άφησέ με νά σε φιλήσω.

ΚΛΑΡΑ

Ό μαρκήσιος Γαστών ντέ Σατινιό πρὸς τὸν Όκτάβιο ντέ Παλιμέ, Παρίσι.

Αγαπητή μου φίλε,

Ποτέ μιá δυστυχία δέν έρχεται μόνη...

Τό μόνο αγαπητό πρόσωπο πού είχα σ' αυτό τόν κόσμο, ό μόνος άνθρωπος πού μ' αγαπούσε, έφυγε κι' αυτός... 'Εμεινα πειά μόνος, ολιούναχος. Ό φτωχός μου πατέρας πέθανε χτές τη νύχτα. Διατήρησε ως την τελευταία του στιγμή όλες του τις αισθήσεις και, πεθαίνοντας, μου ψιθύρισε:

—Γαστών, παιδί μου, προσπάθησε νά γίνης ετυχιωμένος... "Αμα τό θελήσεις, θά γίνης...

Ό καλός μου πατέρας μ' αγαπούσε τόσο, ώστε πίστευε πώς είνε δυνατός νά ετιχησώ πάλη στη ζωή. 'Εμένα, άνταπέτος, μου φαίνεται, ότι δέν θ' άργήσω νά τόν άκολουθήσω στόν τάφο, γιατί ή άπόγγοισή μου μεγαλώνει από ήμέρα σε ήμέρα και με τό θανάτό του έφτασε στό κατακόρυφο.

Τόν εκηδεύσαμε σήμερα τό απόγειομα. Σύμφωνα με μιá επιθυμία του, την κηδεία του δέν την παρακολούθησε παρ'ό μόνο ή οικογένειά του και τό προσωπικό του πύργου. Τόν θάνακμε στό οικογενειακό μας κοιμητήριο, πού βρισκεται κοντά στό παρεκκλήσιο του πύργου. 'Εκεί είχαν μαζευτεί κι' όλοι οι χωρικοί του Σατινιό, οι όποιοι τόν λάτρειναν κι' οι όποιοι σέβασαν με τά λουλούδια τους τό φρεσινόφου.

Στην κηδεία είδα τέλος και την εξαδέλφη μου Κλάρα, την νεαρή ζωντοχήρα, πού φιλοξενούμε στόν πύργο.

Είχα νά την ιδώ από τόν καρπό πού ήταν ακόμα μικρό κοριτσάκι και γι' αυτό δυσκολεύτηκα πολύ νά την αναγνωρίσω.

Τι νά σου πώ, φίλε μου; Είνε μιá άπ' τις όμορφότερες γυναίκες πού έχω δει στη ζωή μου. 'Η όμορφιά της, μιá όμορφιά πονεμένη κι' ευγενική, μου έκανε καταπληκτική εντύπωση.

Τώρα καταλαβαίνω γιατί ή μητριά μου την άνταπαθεί τόσο... Φαντάζεται πώς είνε κι' αυτή όμορφα —άν μπορεί νά όνομαστή όμορφα μιá γυναίκα, ή όποια δέν έχει

νά επιδείξη παρ'ά τό πρώτα πάχη της όμορφης ήλικίας— και δέν μπορεί ν' άνεχθή άλλη γυναίκα πραγματικά όμορφα κοντά της.

Τά μάτια της εξαδέλφης μου έχουν μιá τέτοια βαθειά έαφρασα, ώστε δυσκολεύομαι τώρα νά παραδεχτώ, ότι είνε τόσο έπιπολαία και ματαιόδοξη, όσο μοί την παρέστησαν...

Φοβάμαι, ότι θά ύποφέρη πολύ κοντά στη μητριά μου, τώρα πού έλειψε ό πατέρας μου, ό όποιος την προστάτευε. Πρέπει από συγγενικό καθήκον νά ενδιαφερωθώ γι' αυτή και νά την προστατεύσω στην εγκατάλειψή της και στη δυστυχία της...

Έξ' άλλου κι' ό πατέρας μου τό συνέστησε αυτό, πριν πεθάνει. Καθώς παρ'άστειμα κοντά του, μου

... Στάθηκε μπροστά στό κιγκλίδωμα του μνημείου...

